

BukoVINKY

Číslo 2 - 2020/2021

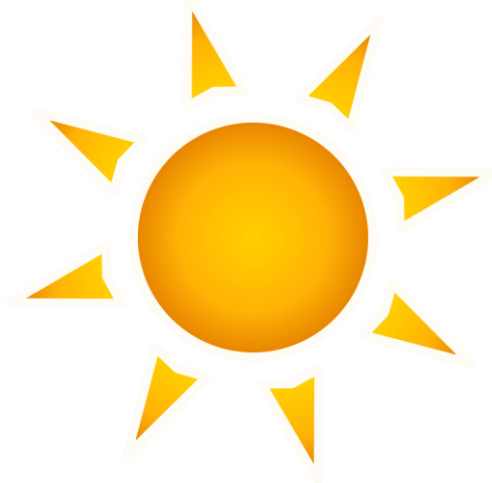

Milí spolužiaci,

Ani sme sa nenazdali a je tu koniec školského roka. Pred nami sú prázdniny, čas, po ktorom tak veľmi túžime počas každého školského dňa.

Vrátili sme sa do školy a školský kolotoč sa rozkrútil tak, ako keby ani nemal menšiu pandemickú prestávku. Zvládli sme testovanie, skúšanie, odpovedanie, dobiehanie, naháňanie známok. Výsledok nášho snaženia bude na vysvedčení, nech je akékoľvek, ak ste sa snažili, je všetko ok. Deviataci si vybrali svoje budúce školy, držíme im palce, zapísali sa k nám budúci prváčikovia, na tých sa tešíme, piatokom budúcim primánom tieť držíme palce.

A teraz sú pred nami prázdniny. Dva mesiace slnka, kúpania, oddychu, pohody, pokoja. Dovolenky u babky, pri mori, v horách, na kúpalisku, v lese, pod stanom, v tábore, doma pri knihe, na bicykli, kolobežke či v záhrade alebo na slnečnej terase. Oddýchnite si, užite si voľno, načerpajte nové sily, užite si svoje rodiny, kamarátov, športu, kúpania, radosti. V septembri nás čakajú nové povinnosti. Buďte zodpovední, aby ste boli zdraví, buďte zodpovední, aby bolo všetko tak, ako má byť. Majte sa fajn a ddržtee sa!

Vaše BukoVINKY

TURECKO - prázdninové spomienky

Bol rok 2018. Bolo to horúce leto. S rodičmi sme sa rozhodli ísť na dovolenku do Turecka. Na obed sme si kúpili letenky a v noci sme už mali letieť. Mama strašne stresovala, že je to rýchlo a nestihne nás zbaliť. Včas sme všetko však stihli a dedo nás odviezol na letisko. Odkiaľ sme asi o hodinu mali mať odlet. A tu začalo naše dobrodružstvo.

Bola noc a chcelo sa mi spať, a my sme museli pritom dlho čakať na odlet. Nevedeli sme vôbec, čo sa deje. Po nejakom čase sme konečne mohli ísť do lietadla. Tešil som sa, že už poletíme, ale to som ešte nevedel čo nás čaká. Lietadlo sa rozbiehalo a vtom začalo brzdiť. Veľmi sme sa zľakli čo sa deje, lebo lietadlo sa otáčalo a išlo naspäť. Museli sme z neho vystúpiť a čakať znova, čo sa bude diať. Až po dlhej dobe nám povedali, že má lietadlo poruchu a musia ho opraviť. Cestujúci boli nahnevaní a chceli volať televíziu. To bola sranda. Bol som rád, že sme v takom lietadle neleteli. Po troch hodinách sme mohli ísť do náhradného lietadla. Avšak viacerí neverili, že je to druhé lietadlo. Mysleli si, že je to to isté a báli sa do neho nasadnúť. Ja som nevedel čo si mám myslieť. Rodičia ma však uistili, že to bude v poriadku ,nech sa nebojím. Aj keď si myslím, že sa báli tiež. Lietadlo vzlietlo a my sme už bez problémov leteli. Z letu si skoro nič nepamätám, lebo som spal.

Na hotel sme išli minibusom. Bolo to dosť ďaleko, ale aj to som prespal. Boli sme ubytovaní vo veľkom päť hviezdičkovom hoteli. Pri hoteli sme mali trhy, na ktorých ste vedeli kúpiť úplne všetko. Fejkové oblečenie, voňavky, korenie, kabelky, hodinky a iné veci. Toľko som si toho chcel kúpiť, ale rodičia mi zakázali kúpiť všetko. Niektorí trhovníci tam vedeli aj po česky. Tak keď počuli, že hovoríme po slovensky, dali sa s nami do reči. Vedeli sme s nimi teda dobre zjednávať, lebo tam všetci zjednávajú cenu. Tato veľmi dobre pre mňa zjednal svietiace tenisky. Za svoje peniaze som si kúpil maskáčové hodinky, ktoré sú vodotesné a majú aj stopky. V hoteli bol bazén aj s tobogánom. More sa mojej mame nepáčilo, lebo to bola umelo vytvorená zátoka. Hovorila, že je ako na Zlatých pieskoch. Keď sme však plávali ďalej bolo tam už obrovské, otvorené more. Potápал som sa, ale toto more nemalo veľa rýb ako inde. Ale raz sa mi

podarilo chytiť malú ryбку, inokedy som sa potopil a uvidel som kraba. Ako som k nemu plával, tak som ho nechtiac vlnou odhodil a už som ho nevidel. Každý deň sme mali inú tému na večeru, ale ja som aj tak celú dovolenku jedol samé vynikajúce koláče.

Hotel ponúkal nejaké výlety. Mama veľmi chcela ísť, ale táto vôbec. Mamina sa aj tak rozhodla, že pôjdeme a urobila nám prekvapenie a jeden zo zájazdov kúpila. Ja som sa tešil, že sa pôjdeme niekam pozrieť. Táto stále nechcel ísť, ale to nevedel, aké super to nakoniec bude. Prvé sme navštívili typickú tureckú mešitu. Zaujímavé pre mňa bolo, že všetky ženy si museli dať šatku. Mama si musela dať aj dlhú sukňu, lebo mala krátke šaty. Potom mi vysvetlili, že v Turecku tak ženy musia chodiť oblečené. Chodili sme bosí, lebo tam boli všade koberece. Celý strop bol farebne pomalovaný rôznymi útvarmi. Moc ma to nebavilo a chcel som už ísť ďalej. Ďalšia zástavka mali byť trhy. Chcel som si tam niečo kúpiť. Bolo tam ešte viac stánkov ako pri hoteli. Väčšinou to bolo oblečenie. Kúpil som si ružový dres Messiho. Potom sme boli na vodopádoch. Bolo to pekné, ale nič moc. Posledné v tomto výlete bolo, že sme išli na loď. Na tejto lodi sme mali aj obed.

Ešte nikdy som na lodi nejedol. Plavili sme sa po nejakej rieke, ktorej meno som zabudol. Ako sme dojedli, loď zastala a nám povedali, že môžeme vystúpiť. Keď sme vošli do tej rieky bola príšerne studená voda. Ešte teraz ma striasa pri tej spomienke. Prešli sme len kúsok cez piesočnú pláž a tam už bolo obrovské more. Hneď sme sa tam rozbehli. Voda bola oproti rieke úplne teplá. Boli tam veľké vlny, ale také veľké že ma hneď strhli na dno. Bola to super sranda.

Nevedel som sa ani postaviť, ako ma to stále ťahalo naspäť. Táto ma musel zachraňovať. Mama strážila na brehu veci a bála sa vždy, keď som zmizol pod vodou. Fakt to bola sranda. Vybláznili sme sa a išli sme späť na hotel. Táto doteraz spomína, že to bol najlepší výlet a bol.

Táto dovolenka bola super. Išiel by som tam ešte raz.

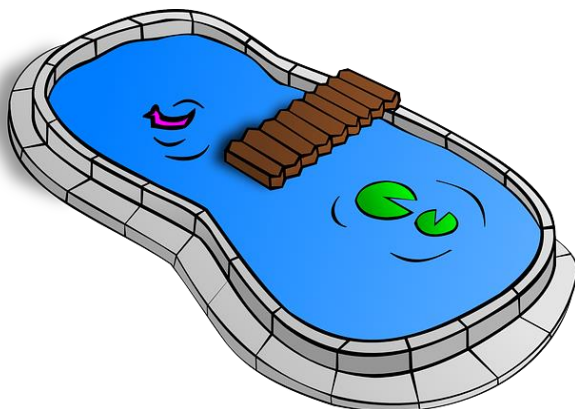
Pripravil : Miško Bulko, redakčná rada

Môj názor...môj názor...môj názor...

Naša téma : Prázdniny

Spýtali sme sa z redakčnej rady ôsmaka Adama F. z 8. D , čo si myslí o prázdninách a ako sa na tie, ktoré sú pred nami , teší:

Ako každý rok aj tento rok sa teším na letné prázdniny. Podľa mňa sú to najlepšie dni z celého roka. Nemáme školské povinnosti, nemusíme ráno skoro vstávať, je teplo, môžeme sa chodiť kúpať na kúpaliská, chodiť s kamarátmi von. Máme veľa zážitkov. Cez prázdniny chodím ku starkému na dedinu. So starkým chodím na ryby, je to veľká sranda. S rodičmi a sestrou chodím k moru, tento rok ideme do Turecka. Veľmi sa teším, lebo minulý rok sme nemohli ísť na dovolenku kvôli covidu. V zime sme boli celý čas zatvorený doma, tak teraz si to more užijeme. Želám si, aby prázdniny nikdy neskončili.

Naša tvorba...naša tvorba...naša tvorba...

Štyria detektívi

Kdesi v malej ulici v Los Angreales žili štyria kamaráti. Prvý sa volal Peter, druhý Patrik, tretí Milan a posledný Martin. Títo chalani sa poznali už od škôlky. Chodili aj spolu do triedy, do 7. ročníka. Títo chalani mali spoločný sen. Robiť detektívov, ale nie hocijakých. Chceli si založiť vlastnú detektívnu firmu, kde budú prijímať prípady od ľudí. Všetci sa tešili, keď príjmu prvý prípad. Cez celú ulicu vyvesili letáky s ich menom a telefónnym číslom.

Čakali dobre dva dni, kým im niekto zavolá, ale nikto sa neozval. Ale v jeden deň, keď sa všetci stretli na ihrisku a chceli to už vzdať, Petrovi zrazu zazvonil telefón. Všetci už boli nadšení, že konečne niečo vyriešia, že vyriešia svoj prvý prípad., „Tak už to sakra zdvihni!!!! Všetci sme na to tak dlho čakali“. Peter zdvihol telefón a povedal: „Štyria detektívi, vyriešime každý prípad, ako vám pomôžem?“ A z telefónu sa ozvalo: „Peťko, je pol ôsmej, už si mal byť doma!!!“ Bola to Petrová mama. „Do frasa!!“ povedali všetci, ako keby boli jeden. „Nevadí chalani, keď tak sa vám ozvem, keď mi niekto zavolá.“ Všetci išli domov. Ale u Petra doma sa stalo niečo divné. Keď prišiel domov, tak mama nariekala. „Mami, prečo plačeš?“ Mama zdvihla hlavu na Petra a povedala: „Stratil sa nám niekde pes a ja vôbec neviem kde. A ešte som v správach videla ,keď sa stratil, že niekto kradne z neznámeho dôvodu psov.“

Peter mal zmiešané pocity. Bol smutný, že sa jeho pes stratil, ale na druhú stranu rád, lebo konečne môže prijať nejaký prípad. „Ja ho môžem skúsiť s kamarátmi nájsť. Len mi musíš povedať, kde sa stratil a iné informácie. Na druhý deň sa Peter stretol s kamarátmi a povedal im všetko, čo sa stalo. „To ma fakt mrzí,“ povedal Milan, „a kde máme začať s hľadaním? „Mama povedala, že neďaleko našej školy. Išiel by som to tam preskúmať, než sa zotmie.“

Všetci išli na bicykloch ku škole. Keď už dorazili, tak sa Martin spýtal: „A čo tu vlastne hľadáme? Lebo keď ma oči neklamú, tak tu nič iné okrem školy a nejakého starého pána nevidím.“ Ale chalanom sa zdal trochu podozrivý. Vošiel do kríka a už bol preč. „Podme za ním, určite niečo vie.“ Rozbehli sa za ním a keď prišli ku kríkom, tak sa len zahľadeli na zem a videli tam obaly od potravín. „Akože nemyslím si moc, že tento muž ma niečo s tým prípadom ,ale pár otázok

mu snád' nezaškodí.“ Vošli do kríkov a objavili troch psov, čo ležali na zemi a spali. Peter medzi nimi zbadal svojho psa. „ Tam je aj s ostatnými!“ Pomaly sa k psom blížili ,ale zastihol ich starý pán. „ Čo tu vy štyria robíte?!“ spýtal sa muž vystrašene. „Prišiel som nájsť svojho psa a aj ostatných zmiznutých, ale ako vidím, tak sa našli všetci. Som zvedavý, ako to vysvetlíte.“ Starý pán si smutne sadol a spustil: „ Nechcel som ich ukradnúť. Zo smetiaku som našťastie vytiahol kus mäsa. Bol som taký rád. Bežal som sem a u toho ku mne prišli títo zlatí psi. Nevedel som, že niekomu patria. Tak som si ich tu nechal, ale keď už ste ma aj s nimi našli, tak ich môžete zobrať späť ku rodine.“ Všetci štyria boli prekvapení, že sa niečo takéto stalo. „ Prepáčte že sme vás takto vyrušili.“ Ospravedlnil sa Patrik. Keď vrátili všetkých psov do ich domovov, všetci sa rozlúčili a išli domov. Keď aj Peter prišiel aj so psom domov, mama bola celá natešená. Peter povedal mame, čo sa stalo. „ Neverím, že niečo takéto sa stalo! Ale ešte že sa mu nič nestalo.“

Keď sa už Peter chystal do postele, zazvonil mu mobil. Peter už skoro v polospánku chytil posledné sily a zdvihol mobil. „ Pri telefóne Peter, ako mož...“ Ani nestihol dohovorit' a z mobilu sa silno ozvalo: „Peter!!! Choď sa rýchlo pozrieť na televíziu, neuveríš vlastným očiam.“ Peter zložil a išiel potichu do obývačky zapnúť televíziu. Skoro odpadol, keď to uvidel. „Dnes sa vďaka štyrom chlapcom podarilo nájsť stratených psíkov. Údajne sú to detektívi, ktorí vyriešili svoj prvý prípad. Našli sme aj ich vizitku kde je napísane aj telefónne číslo. Po prípade, že sa vám stratila dôležitá vec, volajte na toto číslo.“ Peter to nevedel predýchať a v duchu si hovoril: „ My sme to naozaj dokázali.“

Napísal: Mat'ko Kopál, 8. D

Prázdniny

Čarovné slovko prázdniny,
tešíme sa na všetky voľné chvíle,
čarovné slovko prázdniny,
všetko počas nich bude pre nás milé.

Slnko, more, voda, kúpaliská,
to všetko nás privíta.

Každá chvíľa voľna bude
výnimočná,
každý deň nová novina.

Tešíme sa na ten krásny čas,
ktorý znovu prežijeme.
Tešíme sa znovu zas a zas,
Konečne je tu ten vytúžený čas.

Komplikácie na prázdninovej ceste

Bolo skoré ráno a traja kamaráti menom Roman, Tomáš a Samo sa s rodičmi pripravovali na výlet do Tatier. Ešte to ráno si všetci zavolali a dohadovali sa o všetkom ostatnom. O cca 9:00 sa stretli na stanici čakajúci na vlak aj s pripravenými lístkami.

Chalani si zatiaľ išli sadnúť na lavičku, aby zabili čas a rozprávali sa, čo asi také budú robiť v Tatrách. Zrazu za nimi prišla Romanova mama a povedala im: „9:30 nám ide vlak, tak si nezabudnite lístky“. „Dobre mama, neboooooj!“ odpovedal jej Roman. „Tento rok sa určite nič nepokazí,“ povedal Samo a ostatní mu prikývli. A tu už prišli prvé problémy! Keď vošli do vlaku a sadli si na svoje miesta, prišiel revízor skontrolovať lístky. „Kde mám sakra ten lístok!!!!“ nahnevane sa pýtal Tomáš. Našťastie mu to revízor odpustil, pretože všetci hovorili že ho aj kúpil a mal ho aj so sebou ,keď vchádzal do vlaku. Počas cesty Samo zistil, že si doma zabudol nabíjačku na mobil.

Keď vystúpili, Tomášovej mame sa na tričko vyliala káva a musela si ho ísť prezliecť a keď čakali na ďalšej stanici, oznámili, že vlak bude asi pol hodinu meškať kvôli menším problémom. Keď konečne vlak dorazil, zistili, že si zabudli kúpiť lístky a tak ich rýchlo išla Samova mama kúpiť a našťastie to stihla. Po asi dvoch hodinách cestovania konečne dorazili do Tatier. Ale cestou do hotela sa stalo ešte veľa vecí: Tomáš omylom stúpil do blata ešte k tomu s novými bielymi teniskami a bol dosť nahnevanej, lebo tie tenisky stáli dosť veľa, Samovi sa cestou roztrhol kufor, takže ho musel nosiť na rukách, Romanovi spadol mobil a rozbil si sklíčko(našťastie iba ochranné) a Tomášovej mame sa rozbili okuliare. Keď už konečne prišli do hotela, všetci si vydýchli a hlavne Samo, keďže ho celú cestu musel nosiť na rukách. Ale zase prišli ďalšie problémy.

Keď si prišli na recepciu po kľúče, povedali, že ešte musia počkať, pretože ešte nevypratali izby a jedna rodina, ktorá má dnes odísť ešte neodišla, takže ešte museli čakať. Keď konečne doupratovali, všetci sa s radosťou nahrnuli do izieb. Hneď keď sa chalani vybalili, stretli sa na chodbe.

„Počúvajte, keď niekedy zase pôjdeme na nejaký výlet a niekto z vás povie, že sa tento rok nič nepokazí, tak do sa do Tatier nedostane, je to jasné?“ navrhol Samo. Chalani prikývli a sľúbili, že nikdy nepovedia, že sa nič nepokazí.

Napísal: Mat'ko Kopál, 8. D

Tip na čítanie od redakčnej rady:

Martin Rázus: Maroško

Kto je Martin Rázus?

- * 18. október 1888, Liptovský Mikuláš – † 8. august 1937, Brezno
- Mal pseudonym *Mrazák*
- Básnik, prozaik, esejista, dramatik, politik, evanjelický kňaz

Pozorne čítajte a skúste si zapamätať čo najviac informácií :

ŽIVOT SPISOVATEĽA: Narodil sa v obci Vrbica, dnes je súčasťou Liptovského Mikuláša, ako prvorodený syn garbiarskeho

robotníka Martina Rázusa a Márie, rod. Petrikovej. Jeho najmladšou sestrou bola Mária Rázusová – budúca významná slovenská poetka, dramatička a prekladateľka. Ľudovú školu vychodil v rodisku, do meštianky chodil v Liptovskom Mikuláši, no na gymnaziálne štúdiá odišiel do Banskej Bystrice. Po roku gymnaziálneho štúdia v Banskej Bystrici prestúpil na gymnázium do Kežmarku. Po maturite sa prihlásil na štúdium evanjelickej teológie v Bratislave. Po skončení štúdia roku 1911 bol niekoľko mesiacov kaplánom v Modre. Koncom toho istého roku odišiel do Anglicka, kde pokračoval v teologickom štúdiu na univerzite v škótskom meste Edinburgh. Po ročnom pobyte v Anglicku, počas ktorého podnikol viaceré cesty po Západnej Európe, sa vrátil na pôvodné kaplánske miesto do Modry, no čoskoro – od začiatku roku 1913 – dostal samostatné farárske miesto v Pribyline, teda v Liptove a neďaleko rodiska a v tom istom roku sa oženil s Elenou Zochovou, s ktorou mal tri deti. Tu pôsobil deväť rokov, až do leta 1921, potom ho preložili na faru v Moravskom Lieskovom, kde bol tiež deväť rokov. V máji roku 1930 sa stal farárom v Brezne, kde po siedmich rokoch kňazského pôsobenia a vyčerpávajúcej literárnej i politickej činnosti predčasne zomrel vo veku štyridsaťosem rokov na zlyhanie obličiek. Ako významného slovenského spisovateľa a politického predstaviteľa Slovákov ho však pochovali v Banskej Bystrici.

Čítate pozorne? Kontrolné otázky:

Kto bola sestra autora? Pri akom meste sa nachádzala jeho rodná dedinka? Čo robil v Anglicku? Ktoré mesto bolo jeho prvým farárskym pôsobiskom? Koľko mal detí? Koľko mal rokov, keď zomrel?

TVORBA: básne začal písať na gymnáziu pod pseudonymom Mrazák, písal do časopisov, výrazné sú jeho diela *Maroško; Maroško študuje* – autobiografický dvojromán – čo to je?

Autobiografia – vlastný životopis, autor opisuje svoj vlastný život alebo časť z neho

MAROŠKO - krátka charakteristika diela :

- Román
- Základ tvoria autorove spomienky na detstvo
- Maroško Kozovie, mama, starí rodičia Stračkovci, stará mama Kramlíkovie
- kamaráti Mišo Mrázik, Ján Červeň, Paľo Kľučkaj a Anka Krdanka
- Maroško sa už od malička stretáva so sociálnou problematikou chudoby – deti sa s ním hrajú, len keď má nové hračky, keď ich stratí, nikto sa s ním nehraje, pri nástupe do školy sa mu tiež vysmievali, ale aj napriek tomu bol usilovný; nerovnoprávnosť medzi bohatým a chudobnými ho vedie k hrám na Jánošíkovu družinu – veľí jej Maroško, chodili kraďnúť sliepky susedom

A tak teda čo, prečítate si tento román?

Pripravila: redakcia

Ja a moje záľuby

Lyžovanie

V týchto letných dňoch vo veľkých horúčavách by si asi väčšina z nás priala zobrať lyže a odísť na hory zalyžovať si.

Ja som tento šport robil od mojich 7 rokov. Celé to začalo tým, že na lyžiarskych pretekoch usporiadaných mojou škôlkou oslovil mojich rodičov tréner jedného lyžiarskeho klubu v Jasenskej doline s tým, že na pretekoch som podal dosť dobrý výkon a že by ma mohli prihlásiť do ich lyžiarskeho klubu. Naším sa ten nápad zdal dobrý, ale Jesenská dolina im prišla moc ďaleko, tak ma prihlásili do klubu Martinské hole, kde som začal z nástupom do školy lyžovať. Martinské hole, kopec, na ktorom môj klub lyžoval a podľa ktorého sa aj volal, sme mali hneď nad domom, takže dochádzanie tam bolo jednoduché. Cez týždeň som mal školu a cez víkend sme trénovali. Potom som mával preteky, na ktorých som sa občas aj celkom dobre umiestnil a raz do roka sme išli s klubom do Rakúska na týždeň na sústredenie. Keď som mal tak 10 rokov, presťahovali sme sa sem do Bratislavy a ja som prestúpil do klubu LOPS.

Keďže v Bratislave sa nedá kde lyžovať, chodievali sme do Rakúska na sústredeníem asi tak 10 -krát do roka cez zimu sme mali preteky.

S lyžovaním v klube som skončil asi keď som mal tak 12 a od vtedy chodievame lyžovať iba s rodinou tak dvakrát do roka.

Pripravil: Adi Bederka, 8.D

Ja neviem ako to mam nazvať... **(deň našej budúcej úspešnej športovkyne)**

Dni sú pre mňa naozaj veľmi pestré.

Ráno vstanem (väčšinou okolo 6:00), nachystám sa a idem do školy. Hneď, keď prídem do školy, som zavalená otázkami, či z niečoho píšeme, či niekto skúša alebo či bola nejaká úloha. Väčšinou (bohužiaľ) všetko z toho. A niekedy mám ten deň tak plný, že som rada, že sa ako tak naučím na dva predmety...

A to preto, že mám aspoň päť krát do týždňa tenis, do toho doučovanie, programovanie a teda hlavne školu. Nie je jediný tréning, na ktorom si ja niečo neurobím...

Ja som proste šikovný človek no.....

Teraz sa konečne začali hrať zápasy, ktoré hrávam za náš klub. Hráva sa v sobotu a v nedeľu, väčšinou okolo 10:00 a najskôr končíme o 15:00. A keďže mi cez víkend nezostáva moc času na nič iné, tak to dobieham počas týždňa. Musím mať všetko dobre "vypočítané", aby som stíhala všetko čo potrebujem. A že toho nie je málo. A v lete, keď si myslím, že mám konečne pokoj, tak ho vlastne ani nemám, keďže som väčšinu času na tenisových táboroch. Ale zase je super, že vždy sa nás tam zbehne skupina, čo spolu hrávame aj normálne počas roka. Vždy je to naozaj sranda, ale je to strašne namáhavé. Začíname o 9:00 a končíme o 16:00. Skoro celú dobu sa hrá tenis, ale niekedy máme aj kondičku. To je ešte ťažšie ako tenis. Ale tenis je niečo, čomu sa venujem skoro celý život. Teda presnejšie, 10 rokov. A naozaj ma to baví.

Je to naozaj ťažké mať všetko vypočítané, a aj to stíhať. Ale som na to tak zvyknutá, že mi to už ani nevadí. A som rada, že zo tak je.

Pripravila : Mia M. , 8.D

Bez komentára

